

надъ главата му. Даде ми го, заръча ми да му кажа. . . Че като се разрева.

— Не ме пушатъ да отида, да го видя, Монка!

Идѣше ми да я сграбя и да я занеса. Портичката скръзна и се подаде майка ѝ. Азъ подкарахъ козитѣ.

Днесъ като орли се бѣха извили единъ орлякъ жътвари надъ Хаджи Ноювата нива. Карабаиръ — цѣлиятъ е на Хаджи Ноя. Пѣха жътваритѣ, цѣль денъ викаха до Бога, но ясниятъ гласъ на Ганка, тъмнооката Хаджи Ноюва лудетина не прокѣнтѣ надъ изтрѣпналото прегорѣло жито. Че какъ ще запѣе тя сега, когато цѣлия свѣтъ е потъмнѣлъ предъ очитѣ ѝ. А то като погледнешъ наоколо пакъ сжщото: голѣми нива, дрѣвчета, слънце. Само Андрея го нѣма. Ами, че други мжже нѣма ли? Ехъ!

— Андрея ли? — Какъвъ човѣкъ бѣше той. . .

— Свѣтътъ не се е свѣршилъ съ него.

— Е, ти не можешъ съ него да се мѣришъ.

— Азъ ли? Да ме знае тя. Ще стана хайдутинъ. Ще завардя пжтищата, ще спечеля пари и ще раздамъ всичко на сиромаситѣ. Името ми да се чуе по четиритѣхъ краища на свѣта.